

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Kok, Martin.

Under Fanen : Digte fra de sønderjydske Krige.

Kjøbenhavn : Valdemar Petersens Forlag, 1883

104 s.

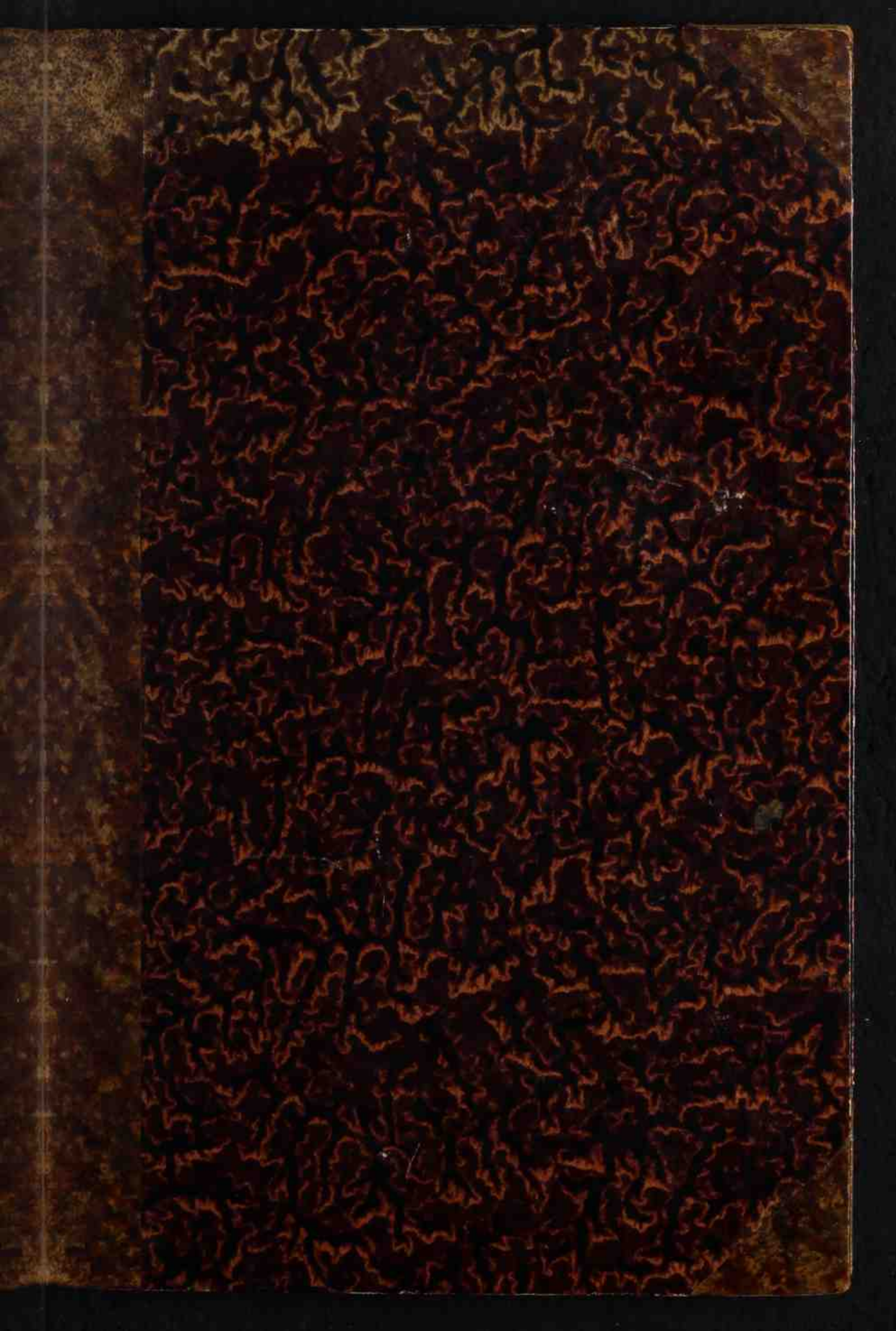
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

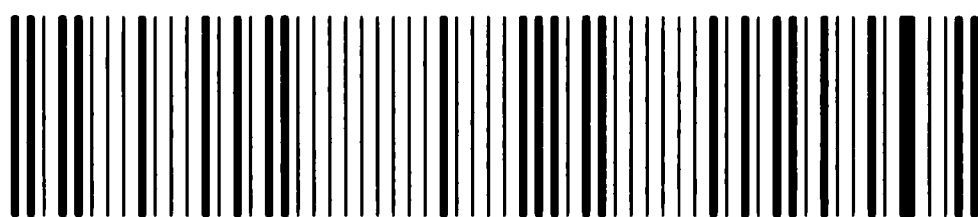
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 351

DET KONGELIGE BIBLIOTEK—
DA 1.-2.S 53 8°

+Rex

1 1 53 0 8 07305 0

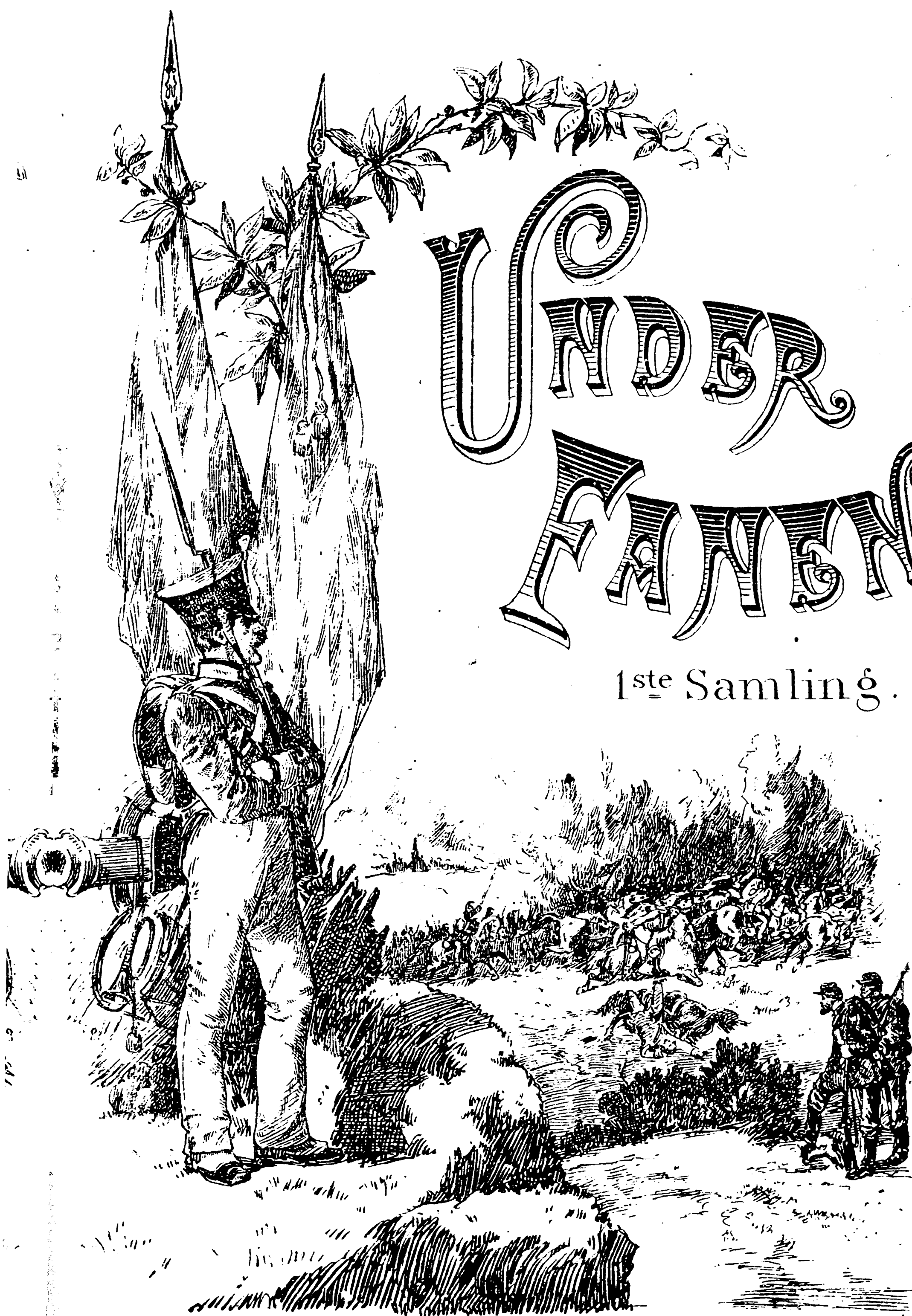

UNDER FÅNEN

1ste Samling.

UNDER FANEN.

MARTIN KOK:

UNDER FANEN.

DIGTE FRA DE SØNDERJYDSKE KRIGE.

~~~~~  
FØRSTE SAMLING.  
~~~~~

KJØBENHAVN.
VALDEMAR PETERSENS FORLAG.

1883.

RASMUSSEN & OLSEN. KJØBENHAVN.

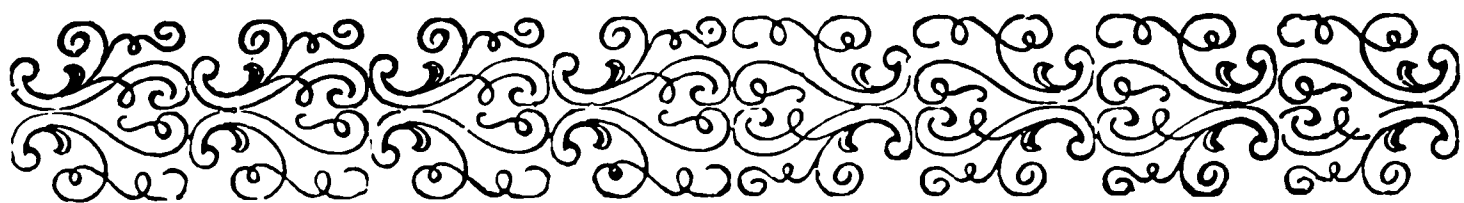
Underofficererne i Kastelet

tilegnès disse Blade med hjertelig Tak for
godt Naboskab gennem 10 Aar.

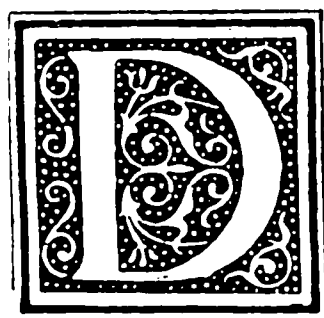
INDHOLD.

	Side
SØNDERJYDENS SANG	1.
VOLDSTRUP	4.
AUGUST MØLLER	19.
EN ILDDAAB	25.
BERETTIGET INDIGNATION	31.
SMUKKE TILBUD	35.
SJETTE JULI MARCH	41.
FLAG I MASTEN	43.
TO SKUD	50.
EN DANSK PROLETAR	59.
EN SKANDSEGJÆST	66.

KOKARDEN	71.
SEXOGTREDS	85.
PIONÈRENS FORTÆLLING	91.
GRAVEN VED HØRUPHAV	97.
PAA IDSTED HEDE	100.

SONDERJYDENS SANG.

e siger, nu er Døren lukket,
Og Sagen bragt tilende,
Vort stakkels Haab for evig slukt
Om atter hjem at vende!
Nej, Haabets Træ skal skyde Skud
Og Aar for Aar vel løves,
End er ej Kampen kjæmpet ud,
Først nu Rekrutten øves!

I høje Herrer, som saa frækt
Med Ret og Sandhed spiller,
Vi har ej Sværdets tunge Vægt
Og Diplomatsens Briller,
Men vi behøver ej mod Jord
At slaa med Skam vort Øje,
Og vi paa *ham* urokket tror,
Der kan den Stolte bøje!

Een efter een vi Gamle gaar
Til Ro uovervundne,
Men meen ej, I de Unge faar
Ved Løgn og Rænker bundne!
Hvad vi har talt, hvad vi har tænkt,
Det smedder de til Vaaben,
Og der blev Porten daarlig stængt,
Hvor Hjertets Vej staar aaben!

Vel gjør I haard vor Trængselsstund
Ved smaaligt os at kue
Det hvide Kors paa røde Bund
Vi aldrig mer tør skue!

Men om I snuser i hver Krog
Og der forgjæves leder,
„Gud signe gamle Dannebrog“,
Min Dreng hver Aften beder!

Saa syng ej eders Sejerssang,
I har slet intet vundet,
Den Kampens Dag endnu er lang,
Som Skjæbnen os har spundet;
Thi vi vil sætte Trods mod Trods,
Hvor tidt end Haabet glipper,
Og slipper Danmark ikke os,
Vi aldrig Danmark slipper!

VOLDSTRUP.

I.

ADS VOLDSTRUP hed han, den brave
Knøs,
Om hvem jeg i Dag skal fortælle,
Hans Daad og Død er saa stolt, at vel
Det Navn i en Sang kan gjælde.

Det var imod Midten af April;
De Danske drog ad Mysunde
Ved Aftentide med ilsom Hast,
At Slien forcere de kunde.

Men da de naaede den nordre Bred,
Var Baade og Færger i Tide
Af Hjemmetydskerne snedig bragt
I Bêhold til den anden Side.

Dêr stod Kaptejnen med sine Folk;
Hvad nu? Før Natten var omme,
Han maatte over det brede Vand,
Før *von der Tann* kunde komme.

Han saae paa sin Styrke: tusinde Mand
Med samt Kanoner og Heste!
Saa kaldte han Officererne frem
Og raadslog med dem paa det bedste.

Naa, Raad han fik vel adskillige af,
Dem har vi jo alle i Mængde,
Men Ulykken var, ved hvert eneste et
Der stadig en Hage hængte.

Og alt imens listed Tiden bort,
Som var saa dyr for de Danske,
Det stemmed for *Wörishöffers* Bryst,
At alt maatte opgives ganske!

Da traadte langsomt af Rækkerne frem
En Fynbo — det hørtes paa Stemmen:
„Hr. Kaptejn, med Forlov, det var muligt dog,
Vi os kunde knibe af Klemmen!“

„Tal frit, min Søn!“ var Kaptejnens Svar;
Og Voldstrup begyndte: „Vi kunde
Kanske, da vi slet ingen Baade har,
Paa en Flage naae til Mysunde!“

„En Flydebro mener Du?“ — „Saadan om-
trent!“

Derhenne paa Laden maa være,
Saavidt jeg tænker, en ordenlig Port,
Som sagtens en Mand kan bære —

Den løfter vi af og sætter den ud,
Og saa derover jeg stager
At hente Baade til flere Folk,
Og siden Færgen vi tager!“

I Wörishöffer det gav et Sæt,
Hans mandige Øje lyser:
„Frisk da, min Søn! Du har Mod og Kløgt,
Dig tror jeg ikke de kyser —

Men tag Dig i Agt for det lumske Pak,
At ikke paa Lur de ligger!“
„Aah, jeg har jo Øjne“ — mente Mads —
„Og saa en Slire, der stikker!“ . . .

Det pladskede tungt i det sorte Vand,
De saae ham paa Fjorden forsvinde,
Den djærve Gut, som i Mulm og Nat
Alene drog mod vor Fjende.

Der skred en Time — endnu en halv,
Det faldt dem saa sært at vente —
Da . . . tys . . . i den stille, lydklare Nat
Man faste Aaretag kjendte.

Nærmere . . . nærmere Lyden kom,
Flotillen til Bredden naaede,
Thi det var Voldstrup, som stevnede hjem
Med otte forsvarlige Baade.

Men knap var Helten kommen til Land,
Før hver en Baad var bemandet,
Det gik derover i strygende Fart
At slæbe Færgen af Sandet!

Og før det dagedes, lød et Hurra
Fra Danskerne ved Mysunde,
Nu maatte den ærede von der Tann
Skam komme saa snart, han kunde!

Men om Mads Voldstrup et Vers blev gjort,
Hvordan han skaffede Baade:
Een dansk Soldat paa en Ladeport
Tog hele den tydske Flaade!

Og Krigen brød løs med Fynd og Klem,
Vore Jenser fik varme Dage,
Og hvor det gik frem, var Voldstrup først
Men sidst, naar det gik tilbage.

Han var deres modigste, bedste Mand,
Naar Kuglerne peb dem om Øret,
Stod han, hvor det haglede allerværst
Og tabte dog aldrig Humøret. —

En Dag, da efter en Dyst de sad
Og gantedes i Bivoakken
Og havde faaet en Omgang Vaadt,
Der altid jo hjælper paa Snakken,

Saa sagde Sergenten, den raske *Harms*:
„Hør Hundred og syv og fyrge,
Jeg gad nok vidst. hvordan det gaar til,
Du altid faar dit paa det tørre?

Vi andre pæne forsigtige Folk
Maa lappe paa Bulen og Buklen,
Men Du gaar jo paa som en ren Kamel
Og faar dog aldrig paa Puklen!“

„Ja, ser I, det er nu sin egen Sag
Med mig“, sagde Voldstrup besindig,
„Jeg har mine gode Grunde til,
At jeg tør være saa vindig!

Min Mo'er har fortalt mig, da jeg drog ud,
— Og deri just Knuden stikker —
At jeg er født med en *Sejersærk*,
Som gjør mig for Kuglerne sikker!“

„En Sejersærk? Hvad er det for en En?

Og hvad skal saa den betyde?“

„Det ligger i Ordet!“ syntes Mads . . .

„Halløj! de begynder at skyde!“

II.

Ved Snelmarkerskov gik det blodigt til,

Tre Gange stormed de Danske,

Men dreves tilbage af Overmagt,

Tilsidst de splittedes ganske.

Og Fjenden trængte de Vigende haardt

Langs Goos Sø til Kongevejen,

Det blev til en Flugt, før de vidste det selv,

Da standsede Chefen I.egen:

„Det gaar os galt, om vi ej faar Pust
Til at samle Tanker og Kræfter,
Men vi har ej Stunder, thi Fjenden er
I Hælene snart bagefter —

Kammerater! er her ej et Par, der vil
Som Mænd for vor Ære stride
Og give os Rast kun et Øjeblik,
Saa meld jer, det er paa Tide!

Thi vi bli'er frelst, om paa Vejen lidt
Vi Tydskerne kunde forskrække,
Og ser I — bag disse Skjærver og Sten,
Der er dog en Smule Dække . . .

Hvad Ingen?“ — Jo Een! Og Kaptejnen saae
Paa Voldstrup: „Ja, farlig er Tingen!“

„Det veed jeg“, var Svaret, „og Een Hr.

Kaptejn

Er lidt, men dog bedre end Ingen!“

„Bliver Du Gut, saa dæk dig bravt
Bag Stenbunken her ved Siden,
Gjør, hvad Du kan og saa godt Du formaar
Og spild de Karnailer Tiden!“

Mads Voldstrup gjorde Honør igjen,
Saa stilled han støt sig bag Dyngen;
Han vinked med Haanden: „Naa saml jer
snart,
For dèr kommer hele Klyngen!“

Og ildsomt Jenserne trak' sig bort,
Skjønt mangen det stak vel i Brystet,
Men staa paa en Vagt, som den han stod,
Dog ikke en eneste lysted . . .

Der lød en Salve, et højt „daran!“
Et enligt Skud var kun Svaret,
Da lytted de Danske og skottede om:
Hvordan havde Voldstrup sig klaret?

De ser Kammeraten, han lader paany,
Og nu . . . han vakler og falder
Men rejser sig atter og . . . vil han fly?
Nej nej, han sigter, det knalder,

Og Skuddet rammer — men ak, han selv,
Den eneste, som turde blive,
Han taber sin Riffel og segner om,
Før atter han Svar kan give!

Og som der var kommanderet: „Holdt!“
De standsede alle tilhobe,
Da hørtes Kaptejnens dybe Røst:
„Nu er det ej Tid at maabe —

Se *han* var tro mod sit Land og os,
Og *vor* skal i Døden han være!
Hvem vender og tager Mads Voldstrup med?
For ene jeg kan ham ej bære!

Det raaber om Hævn, det Hjerteblood,
Som dèr maa Stendyngen væde!
Ja tidobbelt Hævn — Kammerater, hør!
Det er Tydskernes skingrende Glæde!“

Da vendte de *alle*! Et højt Hurra!
Nu rystede Løven sin Manke!
Fremad de stormed, mens Lyn ved Lyn
Skjød fra Bajonetterne blanke.

Den knusende Overmagt var glemt,
Hvem kunde vel nu være bange?
Danebrog vajed, Trompeten klang:
Til Helvede med de mange!

Og von der Tann paa sin sorte Hest
Skreg „vorwärts“ til ingen Nytte,
Mod Hævnernes vilde Raseri
Kan intet Feldtraab beskytte!

Som Hunde for Svøben dreves de bort
Af dem, der for Voldstrup sloges,
Ad Mark og Vej i en vrælende Hob
De tyske Friskarer joges! —

Slaget var vundet. De løfted ham op,
Hans Kind var bleg og hans Stemme
Lød bristende mat, da han hviskede svagt:
„Jeg er saaret, kan jeg fornemme!“

De stod saa tavse, de sejrende Mænd,
Med underlig nedslagen Mine,
Men Wørishøffer tog Heltens Haand
Og trykked den varmt i sine:

„Ja saaret, det er Du, min herlige Knøs,
Men Du er hævnet tilfulde,
Thi vi fik Tid til at samle vor Kraft,
Som netop vi maatte og skulde!

Og Gud velsigne Dig for din Daad,
Se, Fjenden er sprængt og slagen,
Dit Navn blev Løsenet til vor Sejr,
Og Snelmarkerskov er tagen!“

Da tindrede Voldstrups Øje lyst,
Han saae sig omkring og smilte,
Saa sank hans Hoved mod Brystet, mens
Paa stærke Arme han hvilte.

Men da de ham bar paa Geværerne bort
I stille Sorg for den Døde,
Han aabned sit Øje endnu en Gang
Og nikked dem mildt imøde:

„Farvel Kammerater, og inderlig Tak,
At slagen I ej lod mig ligge!
To tydske Kugler blev støbt for mig,
Saa skudfri er jeg vel ikke —

Men det er dog sandt med den Sejerssærk,
Thi var ikke her jeg blevet,
Saa havde I aldrig gjort Front igjen
Og Sejren fra Tydskerne revet!“

AUGUST MØLLER.

ed Slesvig stod det første Slag
I Sønderjyllands Krige,
Trods Wrangels stærke Overtag
Dog ingen vilde svige.
Thi Kampen trak i Timer ni,
Ej førend Dagen var forbi,
De Danske maatte vige!

Der var i første Jægerkor
En frejdig Flok Studenter,
Som drog med Lyst til Slesvigs Jord,
Hvor Modet ret gav Renter.
Ja, Kapital de satte ind
Af Kraft og Liv og Ungdomssind,
Der sig i Gjerning prenter.

Men selv om Artium man har,
Dog skudfri bli'er man ikke,
Og mér end een Student det var,
Man saae paa Valen ligge.
Snart Ambulancen kom derhen,
Saa maatte de som fangne Mænd
Sig pænt i Skjæbnen skikke.

Paa Slesvigs Lazaret de kom,
Og alt imens gik Tiden,
Den bringer med sig Lægedom
For Saar og anden Liden!

Men da den værste Tørn var endt,
Det lysted hver en dansk Student
Igjen at gaa i Striden.

Den Tanke, Kampen daglig stod
Alt under lyse Bøge,
Vel maatte for det unge Mod
Al Kjedsomhed forøge.
Dog det var deres værste Sorg,
At Prindsen af Augustenborg
Dem voved at besøge.

Som Katten efter Musene,
De Danske at forføre
Hver Morgen kom han snusende
Sig lækker ret at gjøre.
Da fandt Studenterne tilsidst,
Det var en Gang paa Tide vist
Om Næsen ham at tørre.

Og saa en Dag, da Prindsen gik
Sin Runde, som han plejed,
Saa svared Møller paa hans Nik
Helt englemild fra Lejet:
„Ak, Eders Højhed, det er slemt,
Jeg helt mit Skole-Tydsch har glemt,
Det har jeg overvejet!

Jeg løber Sur i alt det Skidt,
Bandager, Mad og Klæder,
Men særlig savner jeg saa tidt
Et Stikord disse Steder.
Og da jeg kan kun Sønderjydsch,
Saa oversæt mig først paa Tydsch
Det danske Ord: „Forræder?“

Den høje Prinds blev flammerød
Som Danebrogens Flige —
Men Møller atter Pausen brød:
„Naa, det vil I ej sige?

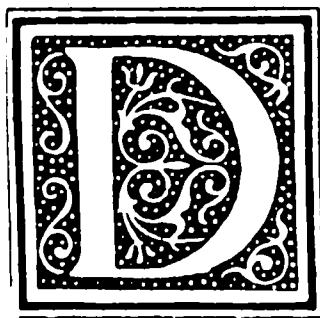
Ja, Herregud — fortæl saa blot
Hvad „Méned“ kaldes kort og godt
Hos Jer og Eders Lige?“

Og Prindsen stammed, mens hans Kind
Var hvid som Sengens Lagen;
De Spørgsmaal faldt ham sært paa Sind
Saa fastende paa Dagen!
Han drejed skarpt paa Hælen om,
Og det var sidste Gang, han kom
Til Jenser med Beklagen.

Men Møllers Latter frisk og klar
Lød gennem Lazarettet:
„Sé, saadan er det, naar man har
Samvittigheden lettet!
Jeg grundet paa den ganske Nat,
Hvordan jeg skulde faa ham sat
Den Beet paa Regnebrædtet!“

Saa et Hurra for Fredrik Rex
De jubled til hinanden,
Men Lægen raabte helt perplex:
„Den Knægt er fra Forstanden!“
„Nej,“ — svared Møller — „uden Pral,
Det var jo Prindsen, som blev gal,
Men jeg er klar i Panden!“

EN ILDDAAB.

et buldrer hult gennem Harritslev
By,
Hvor Lader og Længer flamme,
Og Krudtrøgen sænker sin Tordensky,
Hvert Lyn gennem den med dræbende Bly
Vil mandige Hjerter ramme!
Thi rasende stormed mod Dansken dér
De tyske Turneres unge Hær.

Og Taagen over den bakkede Egn
Snart Slagmarken ganske dækker,
Det blinker af Rifler fra hvert et Hegn,
Der rasler og piber en haglende Regn
Af Kugler mod Danskernes Rækker;
I Fronten de vakle — det gjælde maa
Frem eller tilbage, man kan ikke staa!

Da kasted de sig bag et Dige ned,
Og trykked sig tæt i Klynge,
Paa Panderne perled den kolde Sved,
Det var, som Rædselens Mare dem red,
Kun Kuglerne hørtes synge.
Hver dækkede sig, som han kunde bedst,
Thi Døden stævnede Gjæst til Gjæst!

Men op paa Volden en Løjtnant sprang,
Han hed *Otto Vaupell* med Ære!
Her fik sin Ilddaab han første Gang,
Kjæk stod han dèr og sin Klinge svang

For Jenserne Manddom at lære.
Saa ung og dog mellem alle dem
Den eneste, som turde vove sig frem.

Først tav han en Stund, saa raabte han ud
Til dem, der klumped sig sammen:
„Er der ingen fler, som tør staa for Skud?
Skal Løjtnanten ene vove sin Hud
Og ene sig fri for Skammen?
Herop hver den, som har Mod i Bryst,
Thi her er luftigt og her er lyst!“

Han kaldte højt, men der kom kun to, . . .
De Navne forglemmes ej heller,
Den raske *Carlstrup* og *Nøddeboe*,
De raabte Hurra, sprang derop og lo:
„Hr. Løjtnant, Reserven sig melder!“
Og Vaupell hilste dem: „Saa er vi tre,
Som frit tør Tydsken i Øjnene se!“

„Hør Carlstrup, det er i Grunden slemt
— Tog Nøddeboe nu til at spøge —
At jeg Paraplyen i Dag har glemt,
Det hagler jo her og det var saa nemt
Bag den lidt Dækning at søge!“

„Fy!“ svarede Carlstrup, „det mener Du ej,
Saa tænkte jo Tydskerne, Du var fejj!“ —

Snart kravlede en og anden Jens
Paa Diget op til de Trende:
Det var jo muligt . . . det kunde hænds,
At Ilden var sagtnet lidt imens,
Saa nu man Front turde vende!
Og før det hele dem ret stod klart,
Mod Fjenden det gik i strygende Fart!

Der var ej en eneste Mand, som sveg,
Og Fjendens Dækning blev taget;
Men langsomt og sejt kun Turnerne veeg,
Ved næste Dige de „vorwärts“ skreg

Og vendte sig atter til Slaget!
Dér mødte de Danske det samme Spil:
En Kugleregn gennem blinkende Ild.

Da dukkede alle sig ned igjen,
Men Vaupell var klar til Bataille,
Han stod paa Diget og vinkede hen
Til Fanebæreren: „Hid min Ven,
Du er dog en Mand *Admirallie*!
Herop med Fanen, her er dens Plads
Og her, maa jeg tro, den kommer tilpas!“

Og Admirallie var ej af dem,
Der sænked af Skræk sin Fane,
Det pirrede i ham, han *maatte* frem,
Om ogsaa Konfekten var lovlig slem,
Hans Mod det ej kunde rane!
Snart Danebrog stolt for Vinden fløj,
Saa det kunde kjendes, den ikke strøg.

„I danske Soldater, som dække jer til“,
Tog Vaupell djærvt til at sige,
„Nu kan I følge os om I vil,
Men fremad gaa vi mod Fjendens Ild,
Thi Danebrog skal ikke vige!
En Kugle kan naa, en Kugle kan slaa,
Men Mænd i Brystet den tage maa!“

Frem skred de Fire — da mylrede op
Paa Diget de danske Soldater.
Geled ved Geled i stormende Trop;
Afsted det gik, trods Kuglernes „Stop“
Mellem dandsende Sprænggranater!
Og saa fik Turnerne deres Behov,
De mindes endnu hin Dag ved *Bov*!

BERETTIGET INDIGNATION.

Septemberdagen var saa varm,
Som vel den være kunde,
Hvor Mænd udvexled gammel
Harm,

Thi under Bulder, Drøn og Larm
Stod Slaget ved Mysunde.

Alt mere nær hinanden brød,
De daadberedte Hære,

Kartoven tav med Bud om Død,
Kun skarpe Riffelsalver lød,
Der Hilsen skulde bære.

Og det var vist, en Hagl som den
Ej nogen af dem lysted:
I hobevis at strækkes hen
Blev selv for drøjt for danske Mænd,
Der havde Mod i Brystet.

Og *Willemoes* med fyrigt Sind
— Det var hans Arv i Blodet —
Sprang Fjenden kjækt paa Livet ind
Og stormed løs for Faren blind,
Kun ført af Heltemodet.

Med et Hurra de Danske var
Hos ham, der grandt forstod dem,
Men Fjenden holdt en Velkomst klar,
Thi blanke Bajonetter skar
Som Lyn ved Lyn imod dem:

Et Haandgemæng med Suk og Støn,
Thi Skudene holdt inde,
Med tunge Fald, med dæmpet Bøn
Om Naade, hvor kun Dødens Løn
Den Slagne kunde finde!

Midt i det værste Vaabenbrag
Saaes Willemoes sig blande,
Da fik en Kjæmpe i ham Tag
Og førte højt et Kolbeslag
Mod Heltens hvide Pande.

Vel ramte Riflen ej saa haardt,
Som den var tung at svinge,
Thi Willemoes parered bort,
Men dog — forvist kom han tilkort
Med samt sin spinkle Klinge.

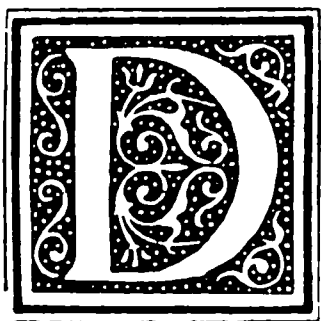
Endnu et Slag, og den var brudt —
Da mødte Hjælp i Tide,

Thi før den Tvekamp havde Slut,
Blev Løveungen varlig skudt
Af Vennehaand tilside.

En dansk Soldat, som *vilde* troes,
Sig blanded nu i Talen,
Med Panden sort af Krudt og Oes
Han brummed: „Sla'er Do Willemoes?
A trowr, te Do æ galen!“

Og inden Tydsken fatted ret,
Hvor Jens var indigneret,
Stod Punktum paa hans Regnebrædt —
Den stødte Jydes Bajonet
Ham havde expederet.

SMUKKE TILBUD.

agen var vor og i Aarhus By
De Danske møde med Sejer;
Forrest er Helten *Olaf Rye*,
Mens trindt om Danebrog vajer.

De Borgermænd i den gamle Stad
Dragonerne stævned til Gilde,
Saa Mosten sprang af det fyldte Fad
Fra Middag til Aften silde.

Og Glæden var allevegne Gjæst,
Det mylred med Folk paa Gaden,
Den Skomager blev slet ej ved sin Læst
Men fulgte med Vagtparaden!

Bageren smed sine Kringler i Grams,
Hver Krovært gav gratis at drikke!
Og Skrædderen fløj som en Gede-hams
For Marodører at stikke.

Ja, Jubel der blev fra Hus til Hus:
Saadan skulde Tydskerne smøres!
Naa, hist og her man drak sig en Rus,
Men det skal jo ogsaa gøres!

Da just som Gildet trak lystigst ud,
Og Ingen paa Lungerne sparer,
Fra Fjenden kom der til Chefen Bud:
To bukkende tyske Husarer.

De holdt en Tale med Motto: „Ach,
Das war eine grausame Salbe!“
Og Meningen var, de yttred med Tak:
„Wir hätten genug mit das halbe!“

Men saa kom Knuden: blandt Fangerne var
En Prinds af *Salm* — og desværre,
Von Prittwitz en særlig Yndest bar
For denne durchlautige Herre.

Han var forpligtet at vogte tro
Hin unge lovende Pode,
Saa intet Under, Hr. Obersten jo
Var særdeles ilde tilmode.

Saa fletted tilsidst de en Vending i
Om Hensyn til Standspersoner,
Og bød at løse hans Højhed fri
Med tyve danske Dragoner.

Og det var den herlige Olaf Rye,
Hans Læbe til Smil sig bøjer,
Skjælmen bag Øret sig kan ikke dy,
Paa Alvor maa følge Løjer:

„I Herrer, det Tab er jo grumme trist,“
Saalunde han Svaret begyndte,
„Men halvvejs I selv har Skylden, saavist
Som I Jer saa græsseligt skyndte!

Hans Højheds Læg havde faaet en Rift,
Han kunde saa daarligt rende;
Se det er Grunden til min Bedrift
Saavelsom til eders Elende!

Nu savner I særlig Prindsen af Salm
Og maa over Sorgen ruge —
Ja, hvorfor mon jeg skulde gjøre Kvalm,
Da jeg ham slet ikke kan bruge?

Men jeg er en grumme honet Person
Og nobel i al min Vandel,
Derfor, højstærede Deputation,
Jeg slutter ej saadan en Handel.

Tænk, tyve danske Dragoner I
Vil give for Prindsen — bevares!
Hvordan skulde saadant Snyderi
Af en ærlig Kriger forsvares?

Desuden af tydske Fanger har jeg
Saa gudvelsignet en Mængde,
At til saa gunstige Vilkaar ej
Mit Regnskab til Dato trængte.

Fy! danske Dragoner man tusker ej bort
I Snese som Sild af en Kiste,
Hver en blandt dem er jo „første Sort“,
Det tænkte jeg næsten, I vidste!

Men I skal faa eders Prinds igjen
Og jeg til Byttet beredt er,
Naar blot som Løsning I skikker hen
En femtenaars dansk Trompeter!“

De saae paa hverandre: mon det gik an?
Og tyggede noget paa Svaret;
Men om saa Tuskningen kom i Stand,
Har siden jeg ikke erfaret!

SJETTE JULI MARCH.

anen skal vaje,
Højt skal Sangen klinge,
Sjette Juli Helten — mindes Du ham?

Stolt fra sit Leje

Løven maatte springe

Længe blev den tirret at Hundenes Glam!

Skrider end Dagene mørke og tunge,

Bavnen, der tændtes, vi aldrig vil slukke,

Huske vi skal det, vi stærke, vi unge,

Det var vore Fædre, som værged vor Vugge!

Nu er det os, der har Kræfter og Mod,
Nu er det os, der til Daad skal os samle,
Værne de gamle,
Løfte den Arv, de har lagt for vor Fod!

Fanen skal vifte
Flagrende for Vinden,
Sjette Juli Dagen er midsommervarm!
Tiderne skifte,
Stærkere blev Fjenden,
Derfor skal vi enes og øve vor Arm!
Vi er de faa, vi har Leddet af Lave,
Ørnen vi ser, hvor den spejdende svæver;
Røsten os maner fra Heltenes Grave,
Det er ikke Krandse men Gjerning den kræver!
Danebrog, vaj da og saml os til Daad,
Da for vort Land og vort Folk vil det dages,
Jublende flages
Skal der bag Grændsen, hvor nu der er Graad!

FLAG I MASTEN.

et dagedes om Lande
Og Solen straaled vidt paa Jord
Med Guldblink over Vande
I Eckernførde Fjord.
En stille Frost ved Vintertid,
Af Sne var Skovens Bræmme hvid,
Da Danmark stred sin tunge,
Sin skjæbnesvangre Strid.

Nær Horizontens Stribe
En Røgsky viste Brisens Flugt,
To danske Orlogsskibe
Stod ind fra Kielerbugt.
I Sol og Sang vort gamle Flag
Sig boltred højt for Vindens Tag,
Ja, der var Haab omborde
Paa Krigens første Dag.

Det synedes fra Dække,
Hvordan i Land bag Busk og Krat
En sluttet Forpostrække
Holdt Kysterne besat.
Der blinked Vaaben paa hver Vej,
Men ingen Fane viste sig,
Om Venner eller Fjender,
Det skjelnede man ej.

Det Spørgsmaal maatte klares,
Hvis det var Danske vilde vel
Et løst Signalskud svares —
Men det gav intet Held!

Endnu en Hilsen drøned ud,
Saa fulgte der et bedre Bud,
Thi „Esbern Snare“ sendte
Sit første skarpe Skud!

Den Bombe kunde synge
De danske Gutters vante Sang,
Midt ind i Fjendens Klynge
Den bored sig og sprang!
Da blev der Vræl og stort Stahøj.
Den Hilsen var dem lovlig drøj,
Og rundt omkaps med Stumperne
De Pikkelhuer fløj!

Ja travlt han fik derinde,
Den snilde Mikkel i sit Skjul;
— Der var kanske et Minde
Om Tordenskjold og Juel? —
Han fyred løs, det kan nok hænds,
At Riffelpiberne blev lænds.
Men midtvejs tog hver Kugle
En Dukkert sig imens!

Først da med Mas og Møje
De Tydske havde stridt og stræbt,
Og langs med Strandens Høje
En Rad Kanoner slæbt,
Trak „Esbern Snare“ sig med „Thor“
Besindigt fra den bidske Jord
Og satte Kursen udad
Af Eckernførde Fjord.

Fra Wrangels Kammerater
Lød et Farvel med Brag og Brum,
Saa Kugler og Granater
Slog Bølgerne til Skum;
Mens Gutterne derude stod
Og sendte Svar med frejdigt Mod,
Saa ingen skulde nægte,
De Høflighed forstod!

En Gast paa „Thor“ ombørde
Fik Lyst at se det muntre Liv,
Hvad Virkning det vel gjorde
I Fugleperspektiv;

Og til den høje Vimpeltop
Han entred paa Korvetten op
Saa smidig som et Egern,
Der gjør sit Mesterhop.

Der hang han stolt og gynged
Med aabent Bryst og Blus paa Kind
Til Mastetoppen klynget
Og saae mod Stranden ind,
Han vinkede med Haanden hen:
„Farvel og Tak, vi ses igjen —
Men naar og hvor jeg kommer,
Veed ikke du, min Ven!“

Det rusked ham i Kroppen,
Tæt over ham en Kugle slog,
Der ramte Mastetoppen
Og Knappen med sig tog!
Og ved den Rysten og den Støj
Blev Vimplen revet løs og fløj,
Saa fast det kunde synes,
Som „Thor“ for Tydsken strøg!

Hvis det, som Kuglen gjorde,
Var ment mod Danebrog saa slemt,
Forvist den aldrig burde
Vor Topsgast have glemt!
Han Vimplen greb fra Vindens Kast
Og holdt den højt i Haanden fast:
„Hurra, vi stryger ikke,
Vi gaar med Flag i Mast!“

Og Tydsken fandt det samme
Og sendte løs sit glatte Lag,
Den Vimpelknap at ramme
Blev til en Æressag.
Men kjækt sin Vimpel Gutten sang,
Mens Kuglerne omkring ham sang;
Ja, der var Flag i Masten
Og „Thor“ gik stolt sin Gang!

Den Sømands Daad til Minde
Flyv ud min Sang paa alfar Vej —
Kan intet Navn jeg finde,
Derom jo spørges ej!

Vi kjender jo vor djærve Flok,
Saa den Betegnelse er nok,
At Gutten var en Menig
Af Holmens faste Stok!

TO SKUD.

den Nummer og Navn:
han var lille og tæt,
Men hans Sind var saa ganske
forskrækkelig let,
Og saa holdt han af Mosten
langt mér, end man tør,
Naar det gjælder at vide
præcist, hvad man gjør.

Naa, paa Bunden af Glasset,
 hvad stundom man seer,
Fandt vor lystige Ven
 sine bedste Ideer;
Men vi véd jo, at Krukken
 saa tidt gaar i Vand,
At til Slut den maa hankeløs
 hales mod Land.

Saadan gik det med ham,
 efterhaands fik han gjort
Sig et Synderegister
 saa svimlende stort;
Det var Smaating, det Meste,
 men summed dog op,
Til han misted Kokarden
 for alt sit Spillop.

Da var Modet forbi,
 og han sænked sit Blik,
Paa hans Læbe de kunstlede
 Vitzer slog Klik.

Han blev tavs, han blev tro,
han fik Alvor i Sind,
Men den frejdige Rødme
forsvandt fra hans Kind.

Tæt ved *Jagel* sig Jenserne
havde sat fast,
For at give en Flok
Pionèrer lidt Rast;
Thi de østrigske Jægere
stormede frem,
Oberst *Bennedeck* selv
var i Spidsen for dem.

Og de Danske sig holdt,
som de kunde det bedst,
Slog tilbage med Møje
den næsvise Gjæst,
Men paany gik han løs
med en rasende Magt,
Medens Blænkerne havde
i Flanken sig lagt.

Det var Tappre, der mødtes,
det kjendte man grandt,
Der var ingen, som vèg,
der var ingen, som vandt —
Da kom *Bennedeck* selv
med Reserverne til
Gjennem bølgende Røg,
gjennem blinkende Ild.

Paa sin Skimmel han holdt
majestætisk og kjæk,
Mens han ordnede alt
til det dødssvangre Træk;
Og den danske Kaptajn
saa med Ængstelse dér,
At han nu skulde staa
mod en usvækket Hær.

Det var yderste Nød,
der var svindende Haab,
Alt fra Tydskerne hørtes
det stormvilde Raab,

Da faldt Førerens Blik
paa en lille Figur,
Der var uden Kokarde,
men støt som en Mur.

Med Geværet han stod,
som han grundede paa,
Hvem af alle de mange,
han nu skulde naae;
Og Kaptajnen ham sendte
et prøvende Blik,
Før han vinked ham frem
med et kaldende Nik:

„Hør min Ven, Du har været
for vild, kan jeg tro,
Viis da nu, Du kan Tingene
tage med Ro!
Sigt paa Obersten dér,
ham paa Skimlen den graa,
Kan Du skyde ham ned,
skal Kokarden Du faa!“

I Soldaten det dirred,
hans Kind sprang i Blod,
Mens Geværet han løfted
til Sigte og stod
Ret som Kolben var vokset
til Kinden . . . et Knald!
Og der lød et Hurra
over *Bennedecks* Fald —

Et Hurra, som blev fulgt
af de Stormendes Flugt,
Nu fik Jenserne flot
med de Modløse Bugt;
Og mens Tydskerne løb
med hinanden omkap,
Saae Kaptajnen paa Skytten,
men kjendte ham knap.

Thi han skuldrede stolt
med et straalende Smil:
„Hr. Kaptajn, da det synes,
at nu vi faa Hvil,

Bli'er der Tid til at fæste
Kokarden igjen
Paa en Fyr, som saa længe
har sukket for den “

Kaptajn *Larsen* ham klapped
paa Skuldren: „Min Gut,
Ja, den har Du fortjent,
som til Maals Du har skudt!
Thi den Kugle, Du skikked,
den ramte saa smukt,
At den hele Reserve
Du sendte paa Flugt —

Men giv Stunder, thi dér
bag den bugtende Hæk
Ligger Blænkere, dem
maa vi først purre væk!“
Da . . . et Glimt og et Knald,
med en hvislende Støj
Fra en østerrigsk Riffel
en Spidskugle fløj!

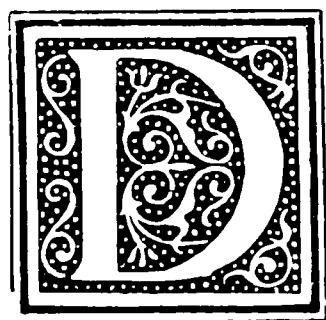
Og den bored sig dybt
i den Meniges Bryst.
I et Sæt sank han ned,
mens med bristende Røst
Til Kaptajnen han hviskede:
„Kokarden . . . o, giv
Mig Kokarden, den har jeg
betalt med mit Liv!

Det skal glemmes, jeg var
en forviltret Krabat,
Lad mig dø med mit Tegn
som en ærlig Soldat!“
Og han rakte i Vejret
sin rystende Arm,
Da blev Chefen om Hjertet
saa underlig varm!

Af sin Felthue rev han
Rosetten i Hast,
Paa den Døendes Bryst
han den hæftede fast:

„Far kun frejdig, min Dreng,
paa den Vej, som Du maa,
Med Kaptajns Kokarde
for *Rye* skal Du staa!“

EN DANSK PROLETAR.

et var en stivnende Vinternat,
Med blinkende Stjerner var Himlen
besat,
Og Sneen bredte sit blaa-hvide Skjær
I tusind Krystaller fjernt og nær,
Han stod paa Dybbøl svøbt i Kavajen,
Som Skandsevagt var forrest i Legen.

En knokkelstærk Fyr med blegbrun Lød,
Velvoksen høj, men mager paa Kjød,
Med Kinden mærket af Trang og Savn,
Som Ingen har Mod til at nævne ved Navn,
Thi Stamtavlen kort kun og fyndigt melder:
En dansk Proletar fra en Baggaards-Kjælder.

En af de Mange, hvis Liv og Død
Er kun et klagende Raab i Nød,
Som „selvbuden“ møder ved Livets Bord,
Men sparkes derfra med haanende Ord,
Som aldrig faar Ro for skrigende Tarme
Og kjender ved Vinter kun Brændevinsvarme.

Men saa kom der Krig — han blev For-
tiden kvit,
Fik Kost og Mundering og alting frit,
De havde taget ham ud til Soldat
Og gjort ham med Godtfolks Børn Kammrat;
Sit Nummer han bar jo — saa det var givet,
Han havde som andre sin Plads i Livet.

Han løfted sit Hoved for første Gang:
Nu gjaldt ikke længere Navn og Rang!
Først var det med Bitterhed, Trods og Had,
Han haanende saae paa Fællernes Rad,
Der lurede Hævnlyst, som vilde han sige:
Saa blev jeg en Gang mine Plageres Lige!

I Skjænketeltet den første Kvæld
Han slog ved sit Ølkrus Tiden ihjel,
Saa mødte en lille lystig Flok,
Der var En, som bøded en Omgang Grog.
Og Glassene kom, der blev lét og klinket,
Da rejste den Ene sig op og vinked:

„Halloj Kammerat! lyd Parol, naar jeg si'er:
Slut Geled! det er mig, som i Aften gi'er!
I Hjertet er Rum, ved Bordet er Plads,
Jeg har Penge paa Lommen og Værten har
Glas!

Du veed vel af Biblen, skulde jeg mene,
At Mennesket aldrig bør være alene!“

Og for hvert Haandtryk, han siden fik,
Blev mere mildt Proletarens Blik,
Og Blodet skjød til hans blege Kind
Og Modet brød til hans vege Sind;
Hver dansk Soldat blev en Ven og Broder,
Da følte han, Danmark var dog hans Moder.

Hvor Grunden er god, det jo spire vil,
Naar blot der kommer lidt Varme til;
Hvad Under, hans Hjerte var stivnet ind,
Han kjendte slet ikke Solens Skin!
Men nu kom der Regn efter tyve Aars Tørke,
Nu kom der Grøde og Haab og Styrke! —

Livet laa lyst som en Dag i Maj,
Faren paa Skandsen han ændsede ej;
Alle de mange, som bagved laa,
Havde hans Mod jo at stole paa!
Panden han løftede stolt ved Tanken
Og følte sit Hjertes dybe Banken.

Frem og tilbage med taktfaste Trin
Han gik og spejded mod Broager ind;
Der havde vel været en Times Hvil,
Men Tydsken var slem til at narre April.
Det kunde jo hænds, førend nogen vidste,
At det skulde bære nu eller briste.

Da saae han paa Skandsen et Menneske
strakt,
Som havde sig i en Fordybning lagt:
En sytten Aars Løjtnant, spinkel og klejn,
Der slumred med alle Uroens Tegn;
Han rysted af Kulde for Nattens Aande
Og klynkede smaat i sin drømmende Vaande.

Og Proletaren standsed og saae,
Hvor Drengens Hænder var frosne, blaa:
„Han er nok af dem, som aldrig har lært,
Hvor Savn og Nød dog kan knuge svært,
Han er nok af dem, der blev hæget og plejet
I lune Dyner fra Barnelejet!

Men hvad han end *var*, den smaa Soldat,
Nu *er* han min brave Krigskammerat,
En af de Kjære, der Haanden mig gav . . .“
Saa smøg Proletaren sin Kappe af
Og bredte den sagte henover den Lille,
Og gik saa sin Runde støt og stille.

Der kom en Oberst, som havde set,
Hvad hist paa den ensomme Vagt var sket,
Han traadte med et Proletaren nær
Og raabte ham an: „Du Skildvagt der,
Hvor har Du din Kappe — jeg tænke skulde,
Du kunde den bruge i saadan en Kulde!“

Og Proletaren skuldrede stolt:
„Hr. Oberst, det er . . . slet ikke saa koldt,
Jeg har lagt den fra mig en lille Stund,
Den friske Luft gjør jo Kroppen sund!
Jeg veed nok, at Reglementet skal gjælde,
Men dog . . . I har Synd, om I mig vil
melde!“

Da straaledede Oberstens Øje lyst:

„Ja Gut, Du har Varme nok i dit Bryst!
Ræk mig din Haand til et ærligt Slag,
Melde Dig vil jeg i Morgen den Dag!
Jeg kjender en Drot, som kan Hjerter veje,
For Kappen Du faar et Sølvkors i Leje!“

EN SKANDSEGJÆST.

et drøned mod Skandsen *Num-*
mer to,
Hvor *Anker* Danebrog hejste,
Og Tydsken gav ham kun sjælden Ro,
Men Jenserne raabte Hurra og lo,
Naar de sig fra Dækstilling rejste.
Thi det skal siges, at een og hver,
Som havde faaet sin Ilddaab dèr,

Holdt Daaben saa højt i Ære,
At Dybbøls Navn fløj Alverden om,
Og hvor det paa Rygtets Vinge kom,
Der dømtes de preussiske Hære!

Saadan gik Tiden fra Dag til Dag,
Thi Anker var ej til at rokke,
Det hele blev som en hjemlig Sag,
Man gav og fik sine glatte Lag,
Granaterne fløj i Flokke.
Den lille Skandse var Fjenden hvas,
De „Riflede“ holdt sig saa støt paa Plads
Og kramped sig fast til Skandsen!
Ja, havde vi staaet som een mod to,
De skulde vel Dybbøl ladet i Ro
Og gaaet med Skam af Dandsen.

Ved Middagstide, da Skandsen laa
Saa klar for Fjenden at fyre paa

Og løs det for Alvor brændte,
Saa Jenserne alle var rigtig med,
En Mand der kom til det farlige Sted,
Som ingen derude kjendte.

Det var noget nyt, som ej før var hændt,
Thi Ankers Skandse var vel bekjendt
Som farlig for Journalister;
Her gjaldt det om mer end en røget Hud,
Her havde selv ingen sig vovet ud
Af dem, der ellers stod bedst for Skud
Imellem de engelske Turister.

Saa stirrede Jenserne paa deres Gjæst,
Som Livet i Vove satte:
Ja, havde han lignet endda en Præst,
Der gik i sit Kald de Døende næst,
De kunde hans Ærende fatte.
Men her var intet af Præstens Skik,
Han saae sig omkring, og hans djærve Blik
Fra Mand til Mand med en Hilsen gik,

Som vilde han takke dem alle
For Mod og Daad, medens uforsagt
Han delte med dem den farlige Vagt,
Hvor Døden havde paa Lur sig lagt
Og Mænd paa dens Vink maatte falde.

Da lød det fra Udkiget: „Fronten dæk!“
Det dundrede tungt gennem Luften væk,
Saa Volden vakled og raved;
Som en Lavine om Skandsen føg
En kvælende Sky af Støv og Røg,
Der alt i et Kaos begravet.

Og Støvskyen sænked sig tæt og sort . . .

Men atter Krudtrøgen vejredes bort,
Som skjulte den dødssvangre Scene,
Da laa de alle paa Jorden strakt,
Kun to stod oprejst paa Heltevagt:
Løjtnant Anker, det var den ene,

Men hvo er den *anden*, som stolt og kjækt
Ej bøjer sig for Parolen „Dæk“,
Hvor knusende Dødsbud runge,
Men løfter sin Pande som til en Fest —
Hvo var den sælsomme Skandsegjæst?

Det var Dybbølheltenes Konge!

KOKARDEN.

et var ved tiende Regiment
Han stod de blodige Dage,
Da Danskerne langsomt for Fjen-
den veg
Og havde kun Dybbøl tilbage.

Hvad han havde fejlet, det veed jeg ej,
Har derom ej frittet og fristet,
Men det kunde ses af hver Kammerat:
Han havde Kokarden mistet.

Det var vel derfor han var saa mørk;
Naar de andre sad i Barakken
Og fik dem en Omgang Drikkelse, gik
Han ensom nedenfor Bakken.

Og naar tilfældig en Kammerat
Sig uset til ham havde nærmet,
Da havde man mere end een Gang set
Ham tørre sit Øje med Ærmet.

Men var han den Ringe, naar der holdtes
Hvil —

Han voxed, naar Faren vented,
Det vidste de alle: *Niels Møller* var
Den Kjækkeste ved Regimentet;

Thi stod han paa Skandsen, hvor Prøjsernes
Bly

Kun mødte ham allevegne,
Da turde han løfte det djærve Blik,
Han sænkede for sine Egne.

Hans Mod var prøvet saa mangen Gang,
At derom man ej kunde spørge,
Men brændemærket han var jo dog
Og havde vel Grund til at sørge.

Ved Daggry gik en Patrouille ud
Mod Byen at recognosere,
En Løjtnant med syv eller otte Mand,
Jeg tror ikke, de var flere.

Blandt dem *Niels Møller*; hvor Faren var
størst,

Han plejed sig altid at melde,
Og det var jo givet som soleklart,
At her vilde Livet det gjælde.

Et Halvmørke hvilte med diset Luft
Saa tungt over hele Egnen,
Vejen var bleven et æltet Morads
Og Markerne opblødt af Regnen.

Langsomt Mand efter Mand de sneg
Dem fremad langs Grøft og Gjærde,
Det var jo næsten utænkeligt her,
Om Prøjserne ej var paafærde.

Saadan gik det udad en Times Tid.
Paa én Gang bagfra det knalded,
Der myldrede Fjender fra Dige og Hegn,
Patrouillen i Baghold var faldet.

Og Løjtnanten raabte: „En for én
Maa spredt vi flygte tilbage,
Det gjælder vort Liv, men mere dog
At Fjenden Ingen maa tage!“

Og Lykken var gunstig; i Taagens Skjul
Forstod de Tydsken at drille,
De mødtes ved Skandsen, der mangled kun to:
Niels Møller og saa „*Den Lille*“.

Den Lille! Det gjorde dem alle ondt,
Just ham maatte nødigst det være;
Den Lille! der altid med godt Humør
Og som god Kammerat var paafærde!

Der gik en Time, men ingen kom,
Saa lod de da Haabet falde,
Og sendte *Den Lille* et Afskedssuk —
Niels Møller glemte de alle.

Da saae de en løjerlig Skabning, som
Sig nærmede hen mod Barakken;
Hvad var det? Det var jo . . . en dansk
Soldat,
Der gik med en Bylt paa Nakken!

Og nærmere naaede han Vagten forbi,
Men da han kom helt ud af Skyggen,
Saa kjendte de alle: *Niels Møller* det var,
Som bar *Den Lille* paa Ryggen.

Da lød et Hurra, saa jublende højt,
At Tydsken det vist kunde høre,
Men Løjtnanten strøg sig om Skjægget og
sa'e:

„Hvordan kunde det la'e sig gjøre?“

Niels Møller retted sig strunk og stiv:
„Hr. Løjtnant, hans Ben var blesset,
Og havde jeg ikke faaet ham med,
De vilde ham helt skamferet!“

„Det kan jeg begribe, men bar Du ham da?“
„Saadan hytted bedst jeg paa ham!“
„Og Du har jo Blod paa din Kolbe?“ — „Ja,
Jeg maatte slaaes for at faa ham!“

Saa stimlede de om *Den Lille* rundt,
Der blev en Hilsen og Snakken —
Niels Møller selv gik alene ud
Sin Sørgevagt nedenfor Bakken.

Men Løjtnanten stod som ganske perplex,
Saa sagde han: „Godtfolk, jeg tykkes,
At det fortjener et extra Kryds,
Naar saadan en Gjerning lykkes!

Han mangler jo noget, vi andre har,
Den Tort maa vel Knøsen nage,
Men vil I som jeg: min Salighed skal
Kokarden han ha'e tilbage!“

„Det er hørt!“ Og *Den Lille* stammede frem,
Skjøndt han knap kunde tale for Snøften:
„Husk paa, han var ganske alene mod fem,
Da han fandt mig derude i Grøften!“

Saa gik der et Tog til Oberstens Telt,
Et Tog 'af tro Kammerater,
Hvad dér blev krævet og dér blev meldt,
Det ligned de danske Soldater. —

Om Eftermiddagen Parolen lød
Til Regimentet at stille,
Da gjætted de nok, hvad det betød,
Og Festen, som komme vilde.

De stod i en Firkant, og trindtom var
En Højtidsstemning hos alle,
Og alt imens hørtes fjernt og nær
Granater med Brag at falde.

Men større Andagt vel sporedes ej
I nogen Helligdoms Sale;
Saa traadte Majoren, *Rohweder*, frem
Og slog til Lyd for at tale:

„Kammerater! I veed det, i Krigens Tid
Maa Loven med Streghed raade,
Hver Mand maa lystre i Smaat som Stort,
Der er ikke Tale om Naade!

Thi slapper vi Tugten, saa slappes alt,
Og Kraften kæmper iblinde,
Og vi har Behov at samle os helt,
Vi Faa mod den talløse Fjende!

Men ét er Loven, som straffe skal,
Et andet at sone sin Brøde,
Og *han*, som idag har handlet saa,
At endnu vore Kinder maa gløde —

Han har gjort nok! Hvert Minde om *det*,
Der endnu hans Hjerte kan klemme —
Det er slettet ud som aldrig sket,
Og vi skal det evigt glemme!

Vor Tak *Niels Møller* for Dagens Daad,
Du er en Helt af de sande!
Træd frem og tag Kokarden igjen,
Og bær den med løftet Pande!“

Da kunde det kjendes, de danske Mænd
Fik Røster stærke og sunde,
Der runged et dundrende stolt Hurra
Fra tusinde Heltemunde. —

Det var mod Aften; Feltpræsten sad
Alene i Teltet inde,
Da kom der til Døren en menig Soldat,
Som vist havde noget paa Sinde.

Og Præsten gjenkjendte Morgenens Helt
Og nikked ham venligt imøde:
„Guds Fred og Godaften, træd indenfor,
Man skal dig vel ikke nøde?“

Niels Møller rømmed sig, ret som ej
Han kunde faa frem, hvad han vilde,
Saa sagde han langsomt med dæmpet Røst:
„Tilgiv, at jeg kommer saa silde —

Men jeg har ej faaet Stunder før,
Og fattes nu Modet og Kraften!
Hr. Pastor . . . det er kun et Skriftemaal,
Jeg *maa* have gjort i Aften:

Da jeg havde mistet Kokarden og sad
Alene, bedrøvet til Døden,
Og syntes, min Fremtid og Ære var spildt,
Jeg bad til Vorherre i Nøden.

Se, Ordene faldt jo vel kejtede nok,
Hvor kunde det andet være,
Men Meningen var, jeg trygled ham om,
Jeg dog maatte dø med min Ære.

Og underligt var det, en lindrende Trøst
Jeg kunde saa sikkert kjende:
At Gud fra en stakkels fortvivlet Soldat
Sin Naade dog ej vilde vende!

Hr. Pastor, jeg tror, De kan mig forstaa:
Det var som en Røst fra oven!
Det gav mig mit Mod og fra den Dag var
Jeg fremfor de andre forvoven.

Hans Løfte jeg havde, som aldrig løj,
At jeg turde Kuglerne friste;
Jeg følte, før jeg fik min Ære igjen,
Mit Liv jeg ej skulde miste!

Den Dag er kommen, De saae det selv,
Den skjønneste, som jeg har levet —
Nu synes det mig, mit Regnskab er endt,
Og derfor har dette jeg skrevet.

Giv det til min gamle velsignede Mo'er,
Jeg har ingen andre Kjære,
Der staar mine sidste jublende Ord:
„Din Dreng er dog falden med Ære!“

Thi falde, det gjør jeg, det veed jeg saa
godt,

Men frejdig jeg Kuglen skal møde,
Jeg bad ej om Livet, jeg bad kun om
Kokarden, førend jeg døde!

Han trykked et Kys paa sit rødhvide Tegn,
Mens Taarerne stod i hans Øje,
Men Præsten blev tavs, som maatte han her
For den Meniges Tro sig bøje. —

Og Dagen derefter, da Luften føg
Med Kugler og sprængte Granater,
Og Rækkerne atter tyndedes ud
Imellem de danske Soldater —

Da fandt Ambulancen blandt mange fler
Paa Skandsen ved Aftentide
En Mand, der var død af et Hjertesud —
Kokarden laa ved hans Side.

Det var *Niels Møller*, hans Strid var endt,
Sit Løfte han holdt til det Sidste,
Men Ærens Mærke, som han havde tjent,
Det gav de ham med i hans Kiste!

SEXOGTREDS.

an var en mager Pudelhund
Med tæt og krøllet Vams,
Men fuld af Mod og vever som
En tirret Gedeams.

Hvorfra han kom, det vidstes ej,
En Morgen stod han dér
Og slutted sig som ung Rekrut
Til Dybbøls tapre Hær.

Fra først der vanked Puf og Stød,
Men tro kom han igjen,
Og Enden var, at han tilsidst
Blev alle Jensers Ven.

Og da han stedse syntes mer
Ved Krigens Færd tilfreds,
De førte ham i Rullen ind
Med Navnet „*Sexogtreds*“.

Og bedre Skildvagt fandtes ej
Og ingen mere kjæk,
For hver Granat fra Tydskerne
Han halsede sit: „Dæk!“

Hvor Ingen Projektilet saae,
Blev „*Sexogtreds*“ det vaer,
Med raske Spring han viste Vej,
Hvor Bomben henad bar.

Men ved hvert Skud fra Skandsen selv,
Han op paa Volden sprang
Og fulgte stift med Øjnene
Den danske Kugles Gang.

Og slog saa Kuglen ned med Brag
Og kosted Fjenden Blod,
Da jubled „Sexogtreds“ Hurra
Saa godt, som han forstod. —

Det var den attende April,
Den store Stormens Dag,
Da Løven saaret vaanded sig
For Aadselgribbens Tag.

Der mylred hundrede mod hver,
Som holdt paa Dybbøl Stand,
Og Skridt for Skridt de Danske sank
I Døden Mand ved Mand.

For hvert Sekund den lille Flok
Blev mere tyndet ud,
Paa Raabet om Pardon den fik
Kun Svar i skarpe Skud.

Og Dagen hælded, Solen sank
Bag Horizonten ned —
Da laa den tapre Helteflok,
Hvor den for Æren stred.

Thi Preussen fik som Kampens Løn
En blodig, splintret Vold,
Men Danmark stolte Navne til
At lyse paa sit Skjold.

Da lød Kommandoraabet: „Hejs
Det tydske Flag til Sejr,
At det kan synes trindt om Land,
Vi tog de Danskes Lejr!“

Men da de kom til Stangen hen,
Hvor den paa Skandsen stod,
Da sprang en Hund med Raseri
De tydske Folk imod.

Endnu en Gang det kosted Kamp,
Før Daaden blev fuldbragt,
Thi det var „Sexogtreds“, som holdt
Sin sidste Fanevagt.

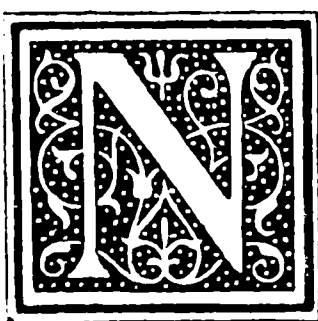
Han jamred højt og fra sig bed,
Forstod han, hvad det gjaldt?
Et Kolbeslag — saa var han død
Og Danebroge faldt.

Det sorte-hvide Flag blev hejst
Som Tydskens Sejerstegn,
„Heil dir im Siegesglanz!“ det klang
Henover Val og Egn.

Men den Gang Skandsen var forladt
Og Ambulancen gik
At samle ind paa Dybbølbjerg
Den Høst, som Døden fik —

Da hver, som havde kæmpet ud,
Paa Gravens Fred var vis,
En af de Faldne blev forglemt
Og det var „Sexogtreds“.

PIONERENS FORTÆLLING.

uvel, gode Venner, skjænk i da
og hør,
(For Talen gaar trægt kun, naar
Halsen er tør),

Saa giver min Skjærv jeg i Laget!
Fra Krigen naturlig min Visdom jeg har,
Og han, som jeg mener, min Salighed, var
Den flinkeste Fyr under Flaget!

Han var Kjøbenhavner, saa vidt som jeg veed,
Men hvor han blev af, hvad han var og
han hed,

Deri er jeg slet ikke hjemme!
Jeg kjender ham kun som en tro Kammerat,
Thi hvad han har gjort for en saaret Soldat,
Det saae jeg og skal ikke glemme.

Fra Dybbøl vi Tomme for Tomme blev
trængt

Ad Sønderborg-Linien og Broen var sprængt,
Nu havde vi Als kun tilbage.

Vort Haab og vor Tro havde faaet sit Knæk,
Vi ventede „Fremad“ og hørte kun „Dæk“
I ængstede Nætter og Dage.

Saa var det, vi stod hen mod Aften og saae
Mod Dybbøl, mod Dybbøl, hvor Skandserne
laa,

De dyre, de bloddøbte Høje,

Mens Preusseren dør fra sit Artilleri
Bestrøg os med knusende Salver, og vi
Os maatte med Dækstilling nøje.

Det faldt os saa tungt, kan I sagtens forstaa,
Vel var vi de Slagne og vi var de Faa,
Men *noget* vi havde tilbage:
Thi vi havde Kugler og vi havde Krudt
Og Mod paa at sende en velment Salut
Som Tak for, hvad vi maatte tage!

Da krøb der paa Broen en Skikkelse frem
Derovre ved Dybbøl — han vilde nok hjem,
Vi kjendte, det var en af vore!
Hans Højre var knust og den blodige Dragt
Fik mer end hans Vinken og Kalden os
sagt —
Det Syn, maa I tro, kunde saare!

Han vinked igjen, mens han læned sig træt
Mod Broho'edets yderste splintrede Bræt —

Paa Dybbøl han stod som den Sidste!
Men hvad var at gjøre? — det svirrede ned
Med Kugler, saa Sundet i Hvislen sig vred,
Den Vej turde Ingen sig driste!

Da var det, at *han*, Kjøbenhavneren, — Aah,
Endnu bli'er jeg varm ved at tænke derpaa,

Det pirrer mit Øje til Vandet —
Han sagde . . . nej holdt, det var Daad uden
Ord,
Thi førend vi ret skjønned paa det, han foer
Til Baaden og stødte fra Landet.

Med taktfaste Tag — uden Læ, uden Ly
Han trængte sig gjennem det haglende Bly

Den saarede Landsmand at hente!
Mèn vi, der ej vovede selv at gaa med,
Vi stirrede maalløst den Vej, som han gled,
Vort Blod som i Feberen brændte.

Saa lange Minutter har aldrig jeg kjendt,
Saadan har det aldrig for Brystet mig spændt,
Som da jeg med Øjet ham fulgte.
Snart slog en Granat i det pladskende Vand,
Snart flænged en Spidskugle Rælingens Rand,
Snart Krudtrøgen ganske ham dulgte.

Nu dukked han frem og nu svandt han igjen,
Endnu kun et Slag og han naade derhen,
Thi Aaren han brugte forsvarligt;
Mod Bropillen skured han Skuden i Hast,
Saa greb han om Livet den Saarede fast
Og løfted i Baaden ham varligt.

For Preussernes Kugler paa Dybbøl jeg stod,
Og Ingen skal sige, jeg flytted min Fod,
Hvor ikke jeg maatte og skulde;
Og aldrig en Salve saa voldsom vi fik,
At jeg slog til Jorde mit ærlige Blik —
Men her fik jeg Øjnene fulde!

Tilbage gik Baaden i Kuglernes Regn,
Men *Han* har vel rejst om de tvende sit Hegn,
Som ene kan Dødsbudet skikke!
Og hvordan de begge kom op og i Land
Kun slet, Kammerater, berette jeg kan,
Forstaar I . . . jeg skammer mig ikke!

Hver Gjerning, som Kjækhed og Højmod
har sat
Til lysnende Glimt i den sorgfulde Nat,
Vi trofast skal mindes og frede.
Vel kjæmpede mangen saa tappert som han,
Men gjævere Daad af en gjævere Mand —
Derefter man længe skal lede!

GRAVEN VED HØRUPHAV.

er stod hans Kamp — her blev
den Djærve fældet,
Her stred for Danmark ene han
mod mange,
Da tyve Fjender vilde Helten fange,
Som fra et Baghold de fik overvældet.

Det Ord *Pardon* han tyktes ej at kjende,
Højt svang han Bøssekolben, saa at Skaren
Veg ræd tilbage, skjælvende for Faren —
For æreløst en Kugle ham at sende.

Et Glimt, et Knald, saa laa han død, og
Slaget

Trak ham forbi langs Høruphav; men siden,
Da Tydsken glemte ham, der faldt i Striden,
Hvor Ørnen fik i Løven Overtaget —

Da kom den danske Mand og danske Kvinde,
De løfted ham i Favn med Tak og Taare,
Af Vennehænder var hans sidste Baare,
Saa blødt han hviled forhen ingensinde.

En Grav de grov og højnede hans Tue,
Og dèr er altid Flag og friske Krandse;
Men vi, som komme langvejsfra og standse
Ved denne Plet, saa fredelig at skue . . .

Maa ham misunde, som af Muldet dækkes,
Hvis Livstraad blev saa hurtigt klippet over;
Veed vi, hvad vi skal lide før vi sover,
Hvor vi skal tumles og hvor vi skal lægges?

Ja han fik Fredens Løn for sine Vunder,
I Bøgens Skygge redte de hans Leje,
Og Dag for Dag hans Grav de trofast pleje —
Hvor skjønt han døde og hvor trygt han
blunder!

PAA IDSTED HEDE.

orlængst var Solen sunket i Vest,
Mod Midnat Timerne glede,
Den iskolde, susende Natteblæst
Strøg hen over Idsted Hede.

Forstummet var Hjejls klagende Røst
Imellem de lynggroede Grave,
Der var saa stille, der var saa tyst,
En Fred fra de Dødes Have.

Og sælsomt for Vindens brusende Magt
Lyngtoppene gynged og skjælvend,
De tindrende Stjerner Nattevagt
Skred frem under Himmelhvælvend.

Det ringed til Midnat i fjerne By,
Til Timen den højtidsfulde —
Da vaktet Heltene op paany,
Der slumrede trygt under Mulde!

Trompeterne blæste af Graven frem
Hver Stridsmand, som hviled dernede,
Højt Trommernes Hvirvel manede dem
Henover den øde Hede.

Et sælsomt Suk gennem Luften klang,
Hver Gravhøj atter var aaben,
Og frem paa Slagmarken Heltene sprang
Med deres klirrende Vaaben.

Og Stridsraabet gjalder: Til Kamp, til Kamp!
Frem Artilleriet trænger,
Saa Sletten gungrer af Hestenes Tramp,
Da hid Generalen sprænger.

Frem rider han paa sin vrinskende Hest
Og mønstrer de sluttede Rækker,
Højt Hjælmbusken vajer i Nattens Blæst
Og Skum hans Ganger bedækker.

„Frem, frem! Kammerater!“ saa lyder hans
Ord,

„Mod Fjenden vi Banneret bære,
Vi drage vort Sværd for vor Fosterjord,
For Konge, Frihed og Ære!

„Vi kjæmpe for Sandhedens hellige Sag
Mod Løgnernes mylrende Hære,
Frem under Kartovernes drønende Brag
For Konge, Frihed og Ære!

„Vor djærve Broder er stedt i Nød,
Hans Frelse vort Løsen skal være!“
Og frem under Jubel Svaret brød:
„For Konge, Frihed og Ære!“

Og Lyn ved Lyn langs den hele Hær,
Skjød Bajonetternes Skare,
Fremad det gik til den vilde Færd
Under Angrebets djærve Fanfare.

Kanonerne dundrede, Krudtrøgen faldt
Som en Sky paa de natlige Hære,
Trommerne hvirvlede, Feltraabet gjaldt:
„For Konge, Frihed og Ære!“

Hvert Stormløb vildere sig fornyr
Henover Skandser og Hække,
Det er, som Fjenden vakler og flyr
Og brydes i Frontens Række.

Alt høres Retraitens skingrende Kald,
At han skal til Flugt sig brede —
Da lyder det første Hanegal
Henover den lynggroede Hede.

Og lydløst synker Hæren paany
I Graven og alt er stille,
Naar Lærken stiger ved Morgengry
Mod Himlen højt med sin Trille!

Saa stormer Hæren hver Nat afsted
I Kamp til Timen er rundet,
*Thi aldrig de faldne Helte faar Fred,
Før Sønderjylland er vundet!*

